

Květná neděle

(Pokud by předcházel průvod, vypadalo by to třeba takto, až sbor trochu povyroste (:) <https://www.youtube.com/watch?v=33lxQEeI3mk>

Píseň 15 Jak vítati mám tebe

<https://www.youtube.com/watch?v=OMRfhzRbawk>

https://www.youtube.com/watch?v=K2ht8-_i1oU)

Biblické votum:

Syn člověka musí být vyvýšen, aby každý, kdo v něho věří, měl život věčný. Jan 3,14b.15

Vyznání viny podle Erneuerte Agende, 394:

Vyznejme před Bohem naše hříchy:

Všemohoucí Bože, nebeský Otče,

přicházíme před tvou svatou tvář

a vyznáváme svou vinu.

Nevěřili jsme tvému slovu,

neposlouchali jsme tvá přikázání,

báli jsme se mocí tohoto světa,

nechali jsme se ovládnout obavami o náš život.

Nevkládali jsme důvěru pouze v tebe

a neděkovali jsme ti za tvá každodenní dobrodiní.

Naším bližním jsme zůstali dlužni lásku

a nesloužili jsme jim tvými dary.

Proto tě prosíme:

Smiluj se nad námi

a odpusť nám všechny naše hříchy

pro nezaviněné a hořké utrpení a umírání

tvého milého Syna.

Amen.

Vstupní žalm:

Hosana Davidovu Synu! Požehnaný, který přichází ve jménu Páně! Hosana na výsostech! + Ž 69,17–22.30.31

Píseň týdne: 137 Ó muži bolesti

<https://>

www.youtube.com/watch?v=skjOt7xzNEM

<https://www.youtube.com/watch?v=JspLtjn2jts>

Vstupní modlitba:

83. Svatý Pane a Bože,
požehnej nám tento týden,
ve kterém si budeme připomínat utrpení a umírání tvého Syna.
Dej, abychom ve slově o kříži poznali tvou lásku
a oslavovali ji naším životem.
Skrze Krista, našeho Pána.

Starozákonní čtení: Izajáš 50,4–9

Epištolní čtení: Phil 2,5–11

Píseň 37 Zvedněte svrchky

<https://www.youtube.com/watch?v=HiGFt06SKgk>

Text kázání: Lukáš 19,28-38

Když se přiblížil k Betfage a k Betanii u hory, která se nazývá Olivová, poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte naproti do vesnice, a jak do ní vejдете, naleznete přivázané oslátko, na němž dosud nikdo z lidí neseděl. Odvažte je a přiveďte! Zeptá-li se vás někdo, proč je odvažujete, odpovězte mu: „Pán je potřebuje.““ Šli, kam je poslal, a našli vše, jak jim řekl. Když oslátko odvažovali, řekli jim jeho majitelé: „Proč to oslátko odvažujete?“ Oni odpověděli: „Pán je potřebuje.“ Přivedli oslátko k Ježíšovi, hodili přes ně své pláště a Ježíše na ně posadili. A jak jel, prostírali mu své pláště na cestu. Když už se blížil ke svahu Olivové hory, počal celý zástup učedníků radostně a hlasitě chválit Boha za všechny mocné činy, které viděli. Volali: „Požehnaný král, který přichází ve jménu Hospodinově. Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“

Píseň po kázání:

33 Veselte se věřící - na nápěv z německých evangelických zpěvníků
<https://www.youtube.com/watch?v=EkmdMFv77Fo>

Píseň po požehnání:

27 Raduj se raduj, dcero sionská <https://www.youtube.com/watch?v=y9o2M7jHnlE>
<https://www.youtube.com/watch?v=uOdXUdzi2qg>

Lukáš 19,28-38

Dnešní čtení začíná slovy, která snadno **přehlédneme**: Po **těchto slovech** pokračoval Ježíš v cestě do Jeruzaléma.

Po těchto slovech! **Před vjezdem** do Jeruzaléma vypráví Pán Ježíš učedníkům **podobenství**, které už zřejmě **znali** a také vy je znáte:

Podobenství o správcích a svěřených talentech.

Pán Ježíš je však nyní **vypráví jinak**, a sice tak, že toto **podobenství vykládá i smysl jeho vjezdu do Jeruzaléma**. Učedníci čekají, že se zde Ježíš **ujme svého království**. Ale ono to bude **složitější**.

Jsou v **Jerichu**, městě, kde vládne Herodův syn **Archelaos**, a Pán Ježíš **spojuje** podobenství o správcích s příběhem Archelaovým:

Herodes ve své závěti určil, že jeho synové si rozdělí království a Archelaos zdědí jeho **královský titul**. Titul mu mohli udělit **pouze v Římě**, proto Archelaos svěřil svou zemi **správcům** a vydal se do Říma. Jeho poddaní ho však **nenáviděli**, protože znali jeho krutost, a **nechtěli jej** za krále, a dokonce poslali do Říma padesátičlenné poselstvo a žádali římského císaře, aby Archelaos královský titul nedostal. Tak se také stalo, Archelaos se **vrátil bez královského titulu** a po svém návratu **krutě zúčtoval se svými nepřáteli**.

Když Ježíš nyní vstupuje do Jeruzaléma, **ještě se neujímá svého království**. **Královský titul** si sám udělit nemůže. Musí **nejprve zasednout po pravici svého nebeského Otce a ujmout se vlády**, pak se bude moci **jako král vrátit i na zem** a stát se zde viditelně králem.

Ale na to poslední **teprve čekáme**, vyznáváme, že **Ježíš sedí po pravici**

Otce, ale jeho vláda v našem světě je často ještě **skryta pod opakem**.

Viditelně se Ježíš ujme vlády až na konci časů.

Zatím nás má zde jako své správce, kteří **rozmnožují** jeho majetek, nebo také **zakopávají** svěřený talent.

A viditelně tu má i **neprátele**, kteří ho **nechtějí za krále**. To je **čas církve Kristovy**. To je **naš čas**, zvláštní čas, kdy je **Kristus už králem** po pravici Boží a přece **není viditelně králem** na tomto světě, a jeho lid ještě zakouší **moc vládců tohoto světa**. To je **naše každodenní zkušenost**.

A **této zkušenosti odpovídá i Ježíšův vjezd** do Jeruzaléma.

Vlastně ani **o vjezd nejde**, Ježíš se **přiblíží** Jeruzalému na svazích Olivové hory: Odtud **vidí Jeruzalém a chrám**, a naopak, **chrámová stráž vidí slavný průvod**, který učedníci Ježíšovi přichystali. A ten slavný průvod, podobající se triumfálnímu návratu krále, vidí i **římská vojenská posádka** v Jeruzalémě.

A nejen chrámová stráž a římská posádka, i vykladači Písma se ptají, co ta událost má znamenat. A **vykladači se přou** především o to, zda to je **triumfální královský vjezd**, nebo zda to je **pokorný příchod** Ježíšův do svatého města.

Ale podstata tohoto příběhu, a **podstata našeho dnešního osobního příběhu**, je právě v tom, že Ježíšův vjezd do Jeruzaléma a Ježíšovo kralování v Praze a v českých zemích má právě tento **obojí rys**: Ježíš je **král**, a současně je jeho kralování ještě **skryté**.

Je to **královský vjezd**, počínaje zrekvírováním, **zabavením oslátka**: To je **královské právo**, a zjevně byli v té době a v té vesnici lidé, kteří věděli, **kdo je ten Pán**, který si žádá oslátka. **Páni** oslátka respektují **Pána**, který je od nich žádá.

A je to **královský vjezd**, Ježíš je **posazen na oslátka jako Šalomoun**, když byl povolán za krále. „Přivedli oslátka k Ježíšovi, hodili přes ně své pláště a Ježíše na ně posadili.“

Je to **královský vjezd**, učedníci prostírají na cestu **pláště**, což je výraz **podrobení králi**: Právě tak to dělali poddaní, když se králem stal **Jehú**: „A jak jel, prostírali mu své pláště na cestu“.

A **jako krále jej vítají radostným voláním**, jak to v té době očekávali podle slov proroka Zachariáše: „Rozjášej se, sijónská dcero, dcero jeruzalémská, propukni v hlahol! **Hle, přichází k tobě tvůj král**, spravedlivý a zachráněný, pokořený, jede na oslu, **na oslátku**, osličím mláděti.“

A **jako krále vítají učedníci** Ježíše i tím, že mu **zpívají žalm**, kterým se vítali poutníci přicházející do Jeruzaléma, ale **doplňují** do žalmu jedno jediné slovo, klíčové slovo: král: **Požehnaný král**, který přichází ve jménu Hospodinově.

A učedníci zde stojí i místo **nebeského zástupu**, který zpíval při Ježíšově narození: Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj.

Je to **slavný královský vjezd**.

A přece **platí i to druhé**: Je to **skromná událost**, a Ježíšovi nepřátelé se klidně mohli **posmívat**: Co je to za krále, když jeho oslátko **nemá ani pořádné sedlo**, jen mu tam musí učedníci provizorně položit roucha? Co je to za krále, když jeho slávu **vyhlašují pouze jeho učedníci**, ale Jeruzalém nepoznává čas svého navštívení? Vždyť je to **směšný vjezd**.

A je to vše dokonce **ještě mnohem horší**, než si Ježíšovi nepřátelé mohou myslet. Je to **cesta na kříž**, čas mezi oslátkem, **na kterém ještě nikdo nesešel, a hrobem, ve kterém ještě nikdo neležel!**

Andělé o velikonocích zpívali: **Na zemi pokoj!** Ale učedníci volají: **Na nebi pokoj** a sláva na výsostech!“ **Pokoj opouští zemi, přichází čas Ježíšova utrpení a smrti. Přichází čas jeho slávy na výsostech**, ale ještě ne jeho slávy na zemi.

Vždyť to všechno **také znáte ze svého života s Kristem!** Vždyť to jsou **rysy Kristovy církve**, vždyť to jsou **rysy naší dnešní bohoslužby**. I zde jsou učedníci shromáždění a **vyhlašují Ježíšovu královskou vládu**, i my zpíváme **Sláva na výsostech a Požehnaný Přicházející!**

Ale někdo to klidně může i dnes **zesměšňovat**: Tohle má být **triumfální přivítání Krista krále v Praze?** Vždyť si tu z něj kromě jeho učedníků a učednic **nikdo nic nedělá!**

A co ta Vaše **oslava**: Taky nemáte ani pořádné sedlo na osla. A když **vyjdete z kostela**: **Věříte vůbec sami, že Kristus je král?** Nebo se **bojíte pozemských pánů** stejně jako všichni ostatní?

To je **naš úděl s Kristem v tomto světě**, od jeho slavného vjezdu do Jeruzaléma až podnes. **Vyznáváme Krista jako krále** a konáme bohoslužbu k jeho počtě. **Respektujeme jeho slovo jako královský zákon** pro svůj život. **Důvěřujeme jeho zaslíbením jako slovům krále.**

A **současně** vidíme, jak je Kristova moc v tomto světě často **skryta pod podobou bezmoci**, a jak i **naše oslava Krista krále** má v tomto světě často **rysy neslavné**, ba i světu **směšné**. To je **naš úděl s Kristem** v tomto světě, od jeho slavného i neslavného vjezdu do Jeruzaléma až podnes.

Bohoslužba východní církve začíná zvoláním učedníků, jak je zaznamenal evangelista Lukáš: Požehnané buď **přicházející království**. A tak **i my zde chceme oslavovat Krista**, který k nám **přichází** a ještě **přijde**.

+Dej Bůh, abychom jej důstojně oslavovali i vzdor naší lidské slabosti. Dej Bůh, aby vzdor naší nedostatečnosti a směšnosti poznal nejen Jeruzalém, ale i naše město, co vede ku pokoji! Amen.